

NEKAJ V MENI

Nekaj je bilo narobe z mano, ampak nisem znala povedati kaj.

Ne tako, da bi bila ves čas žalostna. To bi bilo mogoče celo lažje. Jaz sem bila večinoma samo ... jezna. Na glasove, na ljudi, na vprašanja. Na to, kako nekdo žveči, kako se smeje, kako me pogleda. Vse me je spravljalo ob živce. In najbolj me je jezilo to, da nisem imela razloga.

V devetem razredu vsi nekaj pričakujejo od tebe. Da si resen. Da se odločiš, kam naprej. Da se "najdeš". Jaz pa sem imela občutek, da bolj ko iščem, manj vem, kdo sploh sem. Enkrat sem v razredu tako močno pritisnila svinčnik ob list, da se je konica zlomila. Samo strmela sem v tisto majhno črno piko na papirju in imela občutek, da sem to jaz. Nekaj, kar se zlomi, pa sploh ne ve zakaj.

Sošolci so se smejali, se pogovarjali, živeli normalno. Jaz pa sem sedela tam in razmišljala, kako je možno, da je v meni toliko napetosti, če pa se v resnici ne dogaja nič takega. Doma sem bila še bolj tiha. Mama je enkrat rekla: "Pogrešam te." In to me je razjelo. "Saj sem tukaj," sem rekla osorno. Ampak nisem bila. Vsaj ne zares.

Zvečer sem ležala v postelji in gledala v strop. Telefon mi je svetil ob strani, ampak nisem imela volje, da bi komu pisala. Tudi če bi, ne bi vedela, kaj naj napišem. Kako sploh poveš, da si jezen brez razloga?

En večer sem vstala in odprla okno. Zunaj je bilo hladno. Ulice so bile prazne, luči rumene in tihe. Nekje v daljavi je nekdo zaprl vrata avta. Vse je bilo normalno. Samo jaz nisem bila. Naslonila sem se na okensko polico in čutila, kako mi gre mrzav skozi roke. In prvič nisem bila jezna. Samo utrujena. Takrat sem pomislila, da mogoče ta jeza ni nekaj, kar bi morala skriti ali potisniti stran. Mogoče je samo preveč vsega, kar nisem povedala. Vse, kar sem zadržala, da ne bi izpadla šibka, čudna ali tečna. Mogoče sem samo predolgo bila tiho.

Naslednji dan se ni nič spremenilo. Še vedno me je vse motilo. Še vedno sem zavijala z očmi in odgovarjala prehitro. Ampak nekje vmes sem se enkrat ustavila. Sredi dneva, sredi vsega. In sem si v glavi tiho rekla: "Ne vem, kaj mi je. Ampak očitno mi ni lahko."

Ničesar ni rešilo. Nisem kar naenkrat postala boljše verzija sebe. Ampak tisti stavek ... je bil prvi, ki ni bil jezen. In mogoče je bilo to prvič po dolgem času, da sem bila vsaj malo iskrena do sebe.

Zvečer sem spet odprla okno. Ista ulica, iste luči. Ampak občutek je bil drugačen.

Ne bolj srečen.

Samo... malo manj prazen.

Ne bom rekla, da se je začelo na en določen dan, ker se ni. Bolj kot ne se je počasi nabiralo. Kot neka tiha jeza, ki je bila vedno tam, ampak je dolgo nisem zares opazila. Samo čutila sem jo. V prsih, v rokah, v načinu, kako sem zapirala vrata malo premočno.

V devetem razredu naj bi že vedel, kdo si. Tako pravijo. Ampak jaz sem imela občutek, da sem vedno bolj izgubljena. In najbolj čudno je bilo to, da sploh nisem vedela, zakaj sem jezna.

V šoli me je vse motilo. Ko se je kdo smejal, me je razjelo. Ko me je kdo kaj vprašal, sem odgovorila preostro. Enkrat sem se celo sprla s sošolko zaradi čisto nepomembne stvari, mislim da zaradi radirke. In ko sem videla njen obraz, kako me je gledala, sem vedela, da sem šla predaleč ... ampak se nisem znala ustaviti.

Doma ni bilo nič boljše. Mama me je vprašala, kako je bilo v šoli, jaz pa sem samo rekla "v redu" in šla v sobo. Če je še kaj rekla, sem zavila z očmi. Včasih sem bila jezna tudi nanjo, brez razloga. In potem sem se zaradi tega počutila še slabše.

Najhuje je bilo zvečer. Ko je bilo vse tiho. Takrat ni bilo več nobenega hrupa, ki bi prekril to, kar sem čutila. Ležala sem v postelji in gledala v strop, z občutkom, da imam v sebi nekaj, kar bo enkrat eksplodiralo. In včasih sem si želela, da bi vsaj vedela, zakaj. Da bi imela nek razlog, na katerega bi lahko pokazala s prstom in rekla: "To je to."

Pa ga ni bilo.

Nekega dne sem imela dovolj. Pri slovenščini smo morali brati neko besedilo na glas in ko sem bila na vrsti, sem se zmotila. Nekdo v razredu se je zasmel. Ni bilo nič posebnega, verjetno sploh ni mislil nič slabega ... ampak meni se je stemnilo pred očmi.

Zaprem knjigo. Prehitro. Preveč glasno.

"Pa kaj je s tabo?" je rekla učiteljica.

In ne vem ... samo počilo je.

"Vsi ste nadležni!" sem rekla. Glasno. "Vse moti, vse vam je smešno, kot da sem jaz neka ... neka ..."

Nisem mogla dokončati stavka. Grlo me je stisnilo. Oči so me pekle.

V razredu je nastala tišina. Tista neprijetna, težka tišina, ko vsi gledajo, ampak nihče nič ne reče.

Pobegnila sem ven. Dobesedno. Nisem prosila, nisem čakala. Samo šla sem.

Na hodniku sem se naslonila na steno in poskušala normalno dihati, ampak ni šlo. Roke so se mi tresle. In potem ... sem začela jokati. Ne lepo, tiho jokati. Ampak tisto grdo, zlomljeno jokanje, ko sploh ne veš več, kaj se dogaja.

Po nekaj minutah je prišla za mano učiteljica. Nisem je slišala, dokler ni bila že čisto blizu.

"Lahko sedem?" je vprašala.

Skomignila sem. Nisem imela energije za karkoli drugega.

Nekaj časa ni rekla nič. Samo sedela je zraven mene. In to mi je bilo čudno. Pričakovala sem, da me bo kregala ali pa mi rekla, naj se vrnem v razred.

"Zdi se, da imaš v sebi veliko stvari," je rekla čez nekaj časa. Mirno. Brez obsojanja.

"Ne vem, kaj mi je," sem tiho rekla. "Samo ... vse me razjezi."

"Včasih je jeza samo nekaj na vrhu," je rekla. "Spodaj pa je nekaj drugega."

Nisem takoj razumela. Ampak sem si zapomnila.

Tisti dan se ni nič čudežno rešilo. Še vedno sem bila zmedena. Še vedno sem bila jezna. Ampak prvič sem začela razmišljati, da mogoče ta jeza ni kar tako. Da mogoče nekaj skriva.

Naslednje dni sem začela bolj opazovati. Sebe. Kdaj se razjezim? Zakaj? In počasi sem začela videti stvari, ki jih prej nisem hotela.

Da me zaboli, ko se kdo norčuje, tudi če ni namenjeno meni. Kako me stisne, ko imam občutek, da nisem dovolj dobra. Kako me skrbi za stvari, o katerih sploh ne govorim.

In mogoče ... mogoče nisem bila samo jezna.

Mogoče sem bila prizadeta. Utrujena. Malo izgubljena.

In to je bilo še vedno težko sprejeti. Ampak vsaj ni bilo več tako neznano.

Še vedno imam dneve, ko me vse vrže iz tira. Ko bi najraje kričala na ves svet. Ampak zdaj se včasih ustavim. In si poskusim reči: "Kaj je v resnici spodaj?"

Ne najdem vedno odgovora.

Ampak vsakič, ko ga vsaj malo, je tiste jeze malo manj.

In mogoče to ni velik korak.

Ampak je moj.